

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

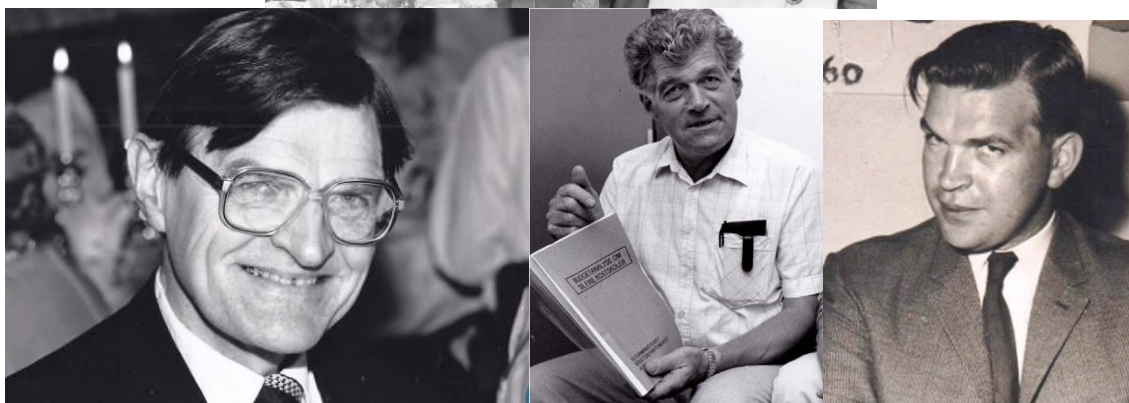
Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Livshistorie for 5 søskende født i Vinde 1922-1929

Esper Sørensen

Esper Sørensen født 14. marts 1834 i Ramsing, konfirmeret 1848 i Håsum Kirke, flyttet til Oddense 1850 som tjenestedreng, død 19. april 1904 i Vinde og begravet på Skive Kirkegård
Gift 2. gang 20. oktober 1883 i Skive Kirke med
Marie Catrine Madsen født 20. juli 1856 i Dommerby, død 26. august 1929 i Vinde og begravet 31. august 1929 på Skive Kirkegård

Viborg, Hindborg, Skive Landsogn, Vinde, , 8, FT-1890,

Navn:	Alder:	Status:	Stilling i familien:	Erhverv:	Fødested:
Esper Sørensen	56	Gift	Husfader	Gaardejer	Store ramsing
Marie Katrine Madsen	33	Gift	Husmoder		Dommerby
Ane Magrete Sørensen	5	Ugift	Barn		Skive Landsogn
Mads Kristian Sørensen	2	Ugift	Barn		Skive Landsogn
Niels Marinus Gosk	14	Ugift	Tjenestetyende		Skive Landsogn
Hille Nielsen Kuerup	46	Ugift	Tjenestetyende		Store ramsing
Jens Christensen Tanrg	34	Ugift	Husfader		Vinde
Ane Marie Pedersen	28	Ugift	Tjenestetyende		Dommerby
Kristiane Nielsen	14	Ugift	Reebarn		Vinde
Peder Nielsen	74	Gift	Husfader		Ramsing
Kirstine Pedersen	66	Gift	Husmoder		Lønberg Tyholm

Viborg, Hindborg, Skive Landsogn, Vinde, 7a, 29, FT-1901

Navn:	Alder:	Status:	Stilling i familien:	Erhverv:	Fødested:
Esper Sørensen	18340414	G	Husfader	Gaardejer	Store Ramsing
Marie Katrine Madsen	18560720	G	Husmoder		Dommerby
Ane Margrethe Sørensen	18840417	U	Datter		Skive Landsogn
Mads Kristian Sørensen	18870603	U	Søn		Skive Landsogn
Søren Kristian Sørensen	18900224	U	Søn		Skive Landsogn
Anders Andersen	18841226	U	Tjenestekar		Skive

Ifølge Kirkebog og Knud Sørensen, Værløse

Navn	Født/døbt	Gift
Ane Margrethe Sørensen	12.04.1884	Niels Erhardtsen, Toustrup
Mads Christian Sørensen	03.06.1887	Dør ugift 1939
Søren Christian Sørensen - Esper Sørensen	24.02.1890	13.12.1921: Johanne Nielsen, Kaas
Niels Sørensen	30.01.1893	Døde lige efter fødslen
Kristen Sørensen	30.01.1893	Døde lige efter fødslen

08.04.1927 Mads Christian Sørensen køber Dølbyvej 123 – matr. 22a m.fl.
Esper Sørensen angiver arealet til 4 tdr. land svarende til 2.2 ha

xx.12.1939 Esper Sørensen finder ham død i stalden
Efter min mor Esther Erhardtsen's oplysninger skulle hendes mor Anne Margrethe Sørensen omkring 1940 have arvet 25.000 kroner efter Margrethe's broder Mads, der havde en mindre ejendom i Vinde.

Viborg, Hindborg, Skive Landsogn, Vinde, 22a, 64, FT-1930

Navn: Mads Christian Sørensen **Alder:** 03-06 1887 **Status:** U **Stilling i familien:** Husfader **Erhverv:** Landbrug **Fødested:** Skive Landsogn
 Mette Marie Christensen 21-07 1879 U Husbestyrerinde Hem

Morbør Mads, som han selvfølgelig blev kaldt, fotograferet i Toustrup sammen med hans 3 ældste niecer: Marie, Agnes og Esther
 Billedet er taget i 1936 ved Anna's konfirmation

Søren Kristian Sørensen

15.01.1921 Søren Chr. Sørensen køber Dølbyvej 138 – matr. 7a og med hartkorn 2-1-2-2 $\frac{3}{4}$

Viborg, Hindborg, Skive Landsogn, Vinde, 7a, 63, FT-1930

Navn: Søren Kristian Sørensen **Alder:** 24-02 1896 **Status:** G **Stilling i familien:** Husfader **Erhverv:** Landbruger **Fødested:** Skive Landsogn
 Johanne Sørensen 28-02 1899 G Husmoder Lime
 Esper Marinus Sørensen 14-11 1922 U Søn Skive Landsogn
 Johanne Marie Sørensen 15-02 1924 U Datter Skive Landsogn
 Niels Møller Sørensen 13-01 1926 U Søn Skive Landsogn
 Harald Sørensen 16-06 1927 U Søn Skive Landsogn
 Knud Sørensen 15-11 1929 U Søn Skive Landsogn
 Alfred Larsen 14-03 1915 U Tyende Lime
 Kristine Pedersen 26-08 1914 U Tyende Skive Landsogn

Folketælling 1940 - Vinde

Sørensen Søren Christian	11.02.1896	90	Skive Landsogn	42	0	2	Husfader	120
Sørensen Johanne	28.02.1899	99	Lime	42	0	2	Husmoder	120
Sørensen Niels Møller	14.11.1922	28	Skive Landsogn	42	0	2	Barn	120
Sørensen Harald	13.01.1926	27	Skive Landsogn	42	0	2	Barn	120
Sørensen Knud	15.11.1929	30	Skive Landsogn	42	0	2	Barn	120

Johanne Nielsen og Søren Christian Sørensen fik 4 sønner og 1 datter

Esper Sørensen

- 14.11.1922 Esper Marinus Sørensen er født i Vinde
- 21.07.1955 Fadder hos broderen Harald Sørensen, Vivild Efterskole
- 21.05.1957 Esper Sørensen overtager ejendommen efter sin moder
- 29.09.1961 Esper Sørensen sælger matr. 7h – Dølbyvej 123 på 725 m² til sin fætter Anders Marinus Erhardtzen

I 1954 blev der bygget ny lade, i 1971 ny svinestald, i 1776 nyt stuehus og 1993 blev den gamle kostald revet ned.

I sin bog "Vinde Historier 1793-1998" skriver Esper Sørensen om sit barndomshjem – dog her i uddrag: *Min bedstefar Esper Sørensen kom hertil fra Ramsing i 1874 som bestyrer for en ældre enke, og som han giftede sig med. Hendes første mand, Jens Miltersen var født på gården. Så vidt jeg kan se af gamle papirer, har den aldrig været i fri handel – i hvert tilfælde ikke siden Vinde Jorde udskiftning ca. 1793.*

Det må vist bemærkes at gården var den sidste firelænget her på egnen med stråtag på alle fire huse helt frem til 1954.

Det største fremskridt blev gjort i 1947, da engen blev drænet og vandløbet der igennem rørlagt. En gammel lergrav, der ikke lod sig dræne ud, blev i 1977 plantet til med mange forskellige træer. Der er nu en hel lille skov der ude.

Esper Sørensen har været formand for ungdomsforeningen, borgerforeningen og været i meningsrådet indtil 1996

Kilde: Lars Eslund – nevø til Esper Sørensen

L012_027: 1946

H15949_001: 1973

†
Vores kære
Esper Sørensen
født 14. november 1922
er stille sovet ind
Skive, den 18. december 2012
Familien
Bisættelsen finder sted fra Vor Frue Kirke
fredag den 28. december kl. 13.30

[Skive Folkeblad 29.12.2012 ved Lars Eslund](#)

Dødsfald

Esper Sørensen, Gammelgaard, (tidligere Vinde), 90 år

Esper Sørensen var tredje generation på slægtsgården på Dølbyvej 138, hvor han var født og tilbragte de allerfleste af sine år.

Gården var i 1954 den sidste tilbageværende fir-længede gård med stråtag på egnen.

I et interview med Skive Folkeblad i 1998 fortalte han om sin store interesse for lokalhistorien i Vinde. Dengang havde han netop færdiggjort sin anden lokalhistoriske bog om området. Den hed »Vinde-historier 1793-1998«. Han tog også ud og holdt lokalhistoriske foredrag.

Trods de fire længer var ejendommen på Dølbyvej ikke stor, og Esper Sørensen lærte nøjsomhed af sine forældre. Han var ikke en af dem, der brugte penge på unødigt luksus.

I 1976 tillod han dog sig

Esper Sørensen.

selv at bygge et nyt stuehus på grunden. Den gamle kostald blev revet ned i 1993, og efter at dyrene var blevet sat ud og jorden lejet ud, satte han pris på at sidde i sit nye stuehus og nedskrive sine minder.

Esper Sørensen stiftede aldrig familie, men han var ikke nogen ensom mand. Han var blandt andet en del

af et tæt lokalt fællesskab i Vinde, hvor han jævnligt mødte de allerfleste af sine naboer - ofte ved festlige sammenkomster.

En nabokone hjalp ham med nogle af de huslige opgaver i mange år.

Esper Sørensen var også god til at omgås børn og unge blandt naboerne. I de senere årtier blev staldbygningerne på Dølbyvej brugt til hestepension, og Esper Sørensen havde altid nogle tip af dele ud af til de børn, som havde deres heste stående.

Igennem årene har Esper Sørensen bestredet en del tillidshverv i Vinde og indenfor landbruget. Desuden sad han i menighedsrådet i mange år både i Skive Landsogn og i Skive Sogn.

En af de allersidste bøger, den historisk interesserede Esper Sørensen nåede at læse, var den netop udgivne beretning om Skive-præsten Helga Jensen. Når han læste en god bog, den nyeste

udgave af Skiveegnens Jul, Jul i Skive eller såmænd den daglige udgave af Skive Folkeblad, behøvede man ikke lige forstyrre ham.

Da byarkivar Niels Mortensen for nogen tid siden var i Vinde for at fortælle, var Esper Sørensen naturligvis også til stede - og han kunne nok lige sætte et komma ekstra i nogle af byarkivarens anekdoter.

Efter at Esper Sørensen var flyttet ind på Gammelgaard, var han blandt andet med til at oprette mandeklubben på ældrecentret, hvor han gav sit stærke bidrag til det livsglade fællesskab. Han var i det hele taget rigtig glad for livet på Gammelgaard.

Esper Sørensens fire søskende døde alle før ham. Han efterlader nevøer, niecer og svigerinder og ikke mindst de mange mennesker i Vinde, han gennem et langt liv var blevet forbundet med.

tj

Skive Kirkegård. Foto: Leif Sepstrup
Han døde på Møllegården, Skive ældrecenter

Johanne Marie Sørensen

15.02.1924 Johanne Marie Sørensen er født i Vinde
Hun er uddannet sygeplejerske
Esper skriver følgende

I årene efter fars død tog mor også hårdt fat, men hun blev syg, så hun måtte have tempoet sat ned. Fra 1952 til sin død i 1959 var hun på sygehuset mindst en gang hvert år. Det sidste år var meget strengt for hende og for Hanne, som kom hjem for at passe hende. Da moster Sine, som ejede Roskilde private Sygepension, også blev alvorligt syg, flyttede Hanne og mor derover, hvor mor så døde den 2. april 1959. Hun blev begravet på Skive kirkegård ved siden af far, men langt fra bedstefar og bedstemors grave.

08.04.1987 Johanne Marie Sørensen dør i Himmerlev sogn og begraves på Roskilde østre Kirkegård i fællesgrav

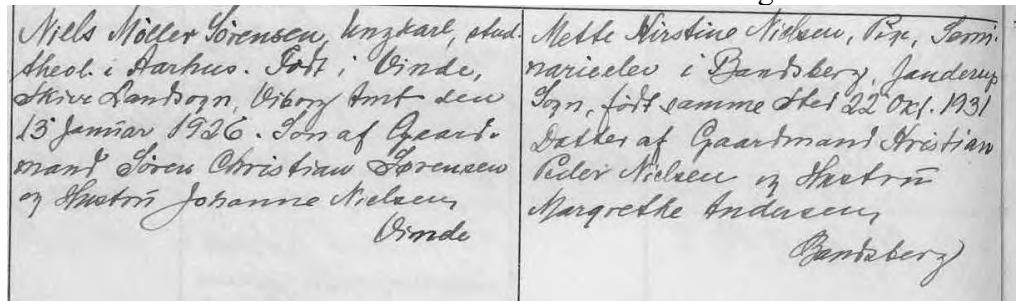

Niels Møller Sørensen

13.01.1926 Niels Møller Sørensen er født i Vinde

20.07.1957 Gift i Janderup kirke ved Varde

Blandt forlover hans mor Johanne Sørensen født Nielsen og fra Vinde

Rønde Gymnasium 1979 – Dansk Skolehistorie

Niels Møller Sørensen: Efter studentereksamen i 1954 studerede jeg ligesom mange andre af 1954-årgangen ved det teologiske fakultet i Århus. Jeg kan ikke forestille mig bedre studievilkår end dem, vi havde der. Deltog noget i Århus Studenterkreds' arbejde. Blev 1957 gift med lærer Kirstine Nielsen fra Janderup ved Varde (Silkeborg Seminarium). Hun er siden

blevet hårdt-arbejdende hjemmegående husmor med engagement i skolestyrelse og kommunalpolitik. Vi har 4 børn i alderen 12-20 år. Fra nytår 1961 var jeg hjælpepræst hos sognepræst Grøn i Silkeborg, men i efteråret 1962 flyttede vi her til Kliplev syd for Åbenrå, hvor jeg siden har været præst for sognets 2300 mennesker (— de få familier, der har sluttet sig til den tyske frimenighed). Forsamlingshus-ungdomsarbejde af den slags, som jeg selv var med i som ung og i Silkeborg var med til at lede, findes desværre ikke mere her på stedet. Den manglende kontakt med unge er her som så mange andre steder præstens værste hovedpine. I 2 perioder à 2 år har jeg været lærer i faget religion på statsskolerne i Sønderborg og Åbenrå. Flinke embedsbrødre på egnen betroede mig i en tre-års periode redaktionen af vort fælles kirkeblad. For 2½ år siden blev jeg sat til at være provst i Åbenrå provsti. Gejstlige holdkammerater, som læser dette, kan vel regne ud, at jeg bliver her til mine embedsdages ende - om alt går vel. Det er en fremtidsudsig, jeg synes godt om. Man må gerne bære mig til graven som sønderjyde.

TILLÆG TIL SLÆGTSBOGEN ANDERS HANSEN OG GAMLE NIELS ANDERSEN FRA JANDERUP 1947-76

Mette Kirstine Nielsen, født 22/10 1931. Gået i Janderup skole, har haft plads i huset forskellige steder, elev på Rønshoved højskole 1949-50, lærereksamen fra Silkeborg seminarium 1957, ansat ved Århus kommunale skolevæsen 1957-61.

Gift 20/7 1957 i Janderup kirke med Niels Møller Sørensen, født 13/1 1926 i Vinde, Skive landsogn.

Gået 7 år i Lund skole ved Skive, i maskinlære i Skive 1942-46, arbejdet på blandt andet Helsingør skibsværft. Soldat 1948-49, elev på Rønde studenterkursus 1951-54, teologisk kandidat fra Århus universitet 1960, hjælpepræst i Silkeborg og sognepræst i Kliplev fra 1/10 1962.

Ved familiesammenkomst, der foregik hos Kirstine og Niels Møller Sørensen angives, at Kirstine var organist

Kliplev Præstegård og kirken, Kirstine og Niels Møller Sørensen.

Niels Møller Sørensen var præst i Kliplev kirke i perioden 1962-1992 ([A257 – Kliplev sognearkiv](#))

B6268 – Bovrup-Varnæs Sognearkiv

30.03.2007 Niels Møller Sørensen dør

Vores kære mor, mormor, farmor, oldemor og svigermor
Kirstine Møller Sørensen
★ 22. 10. 1931
er sovet stille ind
På familiens vegne
**Johanne og Lars, Birgitte og Tony
Søren og Susanne, Gitti**
Begravelsen finder sted fra Kliplev Kirke
tirsdag den 16. august kl. 13.00

Mette Kirstine Nielsen og Niels Møller Sørensen fik 2 sønner og 2 døtre, der bor på Sjælland
Sønnerne Kristian Møller Sørensen og Søren Møller Sørensen er døde. Søren Møller
Sørensen var gift med en præst og døde i Fjelstrup Præstegård

Vor kære
Christian Møller Sørensen
er pludselig død i en alder af 41 år
Kliplev, den 5. januar 2008
Altid elsket, altid savnet
**Gitti, David og Niels
Kirstine, Johanne & Lars,
Birgitte & Tony, Søren & Susanne**
Begravelsen foregår i Kliplev Kirke
lørdag den 12. januar kl. 13.00

Kastrup Luftfoto – årstal kendes ikke

Google Kliplev kirke

Afskrift fra Kliplev sogns chronik:

Af sognepræst Niels Møller Sørensen i 1986/87:
sognepræst i Kliplev okt.1962-sept.1992, provst i Aabenraa provsti 1976-1988.

Oplysninger fra "Kirkelig håndbog" og "Teologisk Stat":

Sørensen, Niels Møller, født 13.jan.1926 i Skive landsogn, forældre gårdejer Søren Christian Sørensen og hustru Johanne, f. Nielsen. Arbejdede til 1951 dels ved landbrug, dels i maskinfaget (Svendebrev 1946) dimitteret 1954 fra Rønde kursus, kandidat Århus maj 1960 (1-95), gift 20. juli 1957 med lærer Mette Kirstine Nielsen, født 22. okt. 1931 i Janderup, Vestj. som datter af gårdejer Chr. P. Nielsen og hustru Margrethe, f. Andersen. Hjælpepræst i Silkeborg 1960, sognepræst i Kliplev 1962, Provst i Aabenraa provsti 1976.

Til de kortfattede biografiske oplysninger kan der være mening i at føje:

Mit hjem var vel nogenlunde kirkeligt, fra mors side nærmest med en hældning til Indre Mission, fra fars til grundtvigsk side. Den eneste lærer, jeg havde i vor 2-klassede skole, må have været en meget grundig og samvittighedsfuld pædagog, men hans kristendomsundervisning "fangede" vist ikke mange, i hvert fald ikke mig. Han var stærkt engageret også uden for skolestuen, ikke mindst i den lokale ungdomsforening under "De danske ungdomsforeninger". I en periode var han formand for disse foreningers hovedkreds i Salling og Fjends, senere for "Kirkeligt Samfund for Skive og omegn". Det var en selvfølge, at vi søskende kom med i ungdomsforeningen, da vi forlod skolen, og dermed også noget vante til at deltage i møder på Krabbesholm Højskole, hvor hovedkredsarrangementer ofte foregik. Det lå i luften, at vi gerne skulle på højskole, hvad hverken mor eller far havde været.

Fra konfirmationsalderen var det min faste beslutning at blive ingeniør-eller konstruktør, som man dengang kaldte teknikum-uddannede. Odense maskinteknikum var næste trin efter de fire års læretid i et maskinværksted. I min plan altså.

Mit højskoleophold fik jeg på Rønshoved Højskole 1949 – 50, hvor også min yngre bror havde været. Det gav mig et meget stort udbytte og har haft betydning for mig i alle senere perioder af mit liv – også bortset fra, at jeg traf min senere ægtefælle på skolen. Dog vil jeg ikke mene, at min højskoletid blev afgørende for kursændringen fra maskinteknik til teologi.

Både de 3 år på Rønde kursus, hvor jeg var sammen med mange fra indremissionske hjem og havde lærere af samme retning, og de 6 år ved Århus universitet står for mig som så gode læreår, at ikke mange kan have haft dem bedre. På universitetet blev K.E. Løgstrup min foretrukne lærer. Ved prof.Lindhardt var der det gode, at man kunne gå i kirke hos ham om søndagen som et tillæg til hans gode kirkehistorieundervisning. Prenter sætter jeg højere nu end dengang. Min gang i den rundtvigske "Århus Studenterkreds" gav påvirkninger, som nok har været af de mest afgørende for mig som præst. Tøncangivende medlemmer var dengang bl. a. Hans Henningsen, nu Askov Højskole, den tidligt døde Jørgen K. Bukdahl, og Ole Jensen, nu Frederiksborg Højskole, men tidl. teologisk lærer og domprovst i Maribo.

Når jeg blev hjælpepræst i Silkeborg, hænger det sammen med, at min senere ægtefælle var elev på Silkeborg (Vinthers) Seminarium 1952 – 57 og der havde sognepræst C.A. Grøn som lærer i faget religion. Hos ham fik jeg en blid indføring i praktisk præstegerning. Min kone var 1957 – 61 ansat ved Århus skolevæsen, men ved flytningen til Silkeborg og vort andet barns fødsel blev hun hjemmearbejdende.

Det var naturligvis ikke meningen, at hjælpepræstetiden skulle være ret længe, og tidligt i 1962 begyndte jeg at søge fast embede. Vi tænkte os, at det måtte blive et sted mellem Limfjorden og Kongeåen, men det blev altså Kliplev, hvis eksistens vi tidligere knap nok anede. I kraft af vort ophold på Rønshoved Højskole var egnen og sønderjyske forhold os dog ikke helt fremmede. Menighedsrådet indstillede mig til udnævnelse med 6 stemmer ud af 7, skønt jeg næppe var biskop Beyers mand. Jeg er overbevist om, at han betragtede Århus-kandidaten med skepsis ud fra mistanke om, at de kunne være uheldigt Lindhardt-påvirkede. ”Striden om det evige liv”, som Lindhardt gav anledning til 10 år tidligere, var ikke glemt.

1. oktober 1962 flyttede vi med en måneds forsinkelse i forhold til den officielle tiltrædelse ind i den 200 år gamle præstegård, der var under istandsættelse og ombygning. 16. søndag e. trin. den 7. oktober blev jeg indsat i embedet af provst Petersen, Holbøl. Vi blev meget godt modtaget af alle, i høj grad og så af menighedsrådets formand Johannes Nielsen, som var det ene medlem af rådet, der sit syn tro havde ønsket en præst af den indre – missionske retning og ved indstillingen lagt sin stemme på en sådan ansøger.

Her var ingen kirkesanger, idet degn Hansen var organist og ikke det, man nordpå i landet forstår ved degn. Følgelig havde det været præstens sag at bede indgangs- og udgangsbøn, en skik, som jeg uden at have undersøgt det nøjere antager har været almindelig i Nordslesvig i tiden efter genforeningen. Ved indsættelsesgudstjenesten fik jeg det meget således, at Johannes Nielsen læste indgangs- og udgangsbøn, og da jeg havde forstået, at han og hans kone plejede at komme i kirke hver søndag, spurgte jeg ved menighedsrådsmødet et par dage efter indsættelsen, om nogen havde noget imod, at han påtog sig denne tjeneste permanent. Ingen gjorde indvendinger, men der gik ikke lang tid før det gik op for mig, at det i virkeligheden var få, måske slet ingen, der lige straks brød sig om ordningen. Således gjorde jeg en første erfaring om den noget vege indstilling, at ”det skal være, som præsten synes”. Johs. Nielsen passede tjenesten til sin død i 1970 og havde færre fridage end præsten. Han brød sig ikke om at være menighedsrådsformand, det skulle præsten være, men han blev dog på posten indtil menighedsrådsvalget i 1965. Så kom turen til mig. Johs. Nielsen, der var sognefoged og tidligere sognerådsformand, og hans kone blev mig tro støtter, så længe de levede. Den mest handlekraftige i rådet og sikkert mesteren for, at jeg var blevet valgt til ny præst, var den meget dygtige kasserer, sparekassedirektør Hans Hattesen. Han, og især fru Hattesen, Grethe og Helge Fink (han også medlem af menighedsrådet), Broder Jens Hansen (med forældregenerationen som mellemlid noget knyttet til frimenigheden på Sundeved) og ganske få andre kunne regnes for hørende til den grundtvigske retning og højskoletradition. Degn Hansen, førstelærer ved Kliplev skole, uddannet på Silkeborg Seminarium, kom jeg straks til at sætte pris på som en åndsbeslægtet. Med henved sine 30 år på stedet vidste han meget om Kliplev sogn i fortid og nutid, og han gav mig nyttige oplysninger. Desværre blev det kun et halvt år, vi kom til at arbejde sammen, idet degn Hansen døde foråret 1963. Med sit forsigtige, nervøse væsen ønskede han ikke at være den, der gav den nye præst råd, men han gjorde det alligevel, f. eks. med en bemærkning, som jeg skrev mig bag øret, at præsten i Kliplev er nødt til at stå på en god fod med Indre Missions folk, ellers bliver han meget alene om det hele. Det var et godt råd, som jeg har haft lykke til at indrette mig efter, jeg mener med mig selv og mit eget syn på tingene i behold. Missionsfolkene, hvoraf en del snarere hører hjemme i Luthersk Mission, så få og lidet missionerende de er, har været trofaste og ligefrem uundværlige kirkegængere. Vanskeligt, især for min kone, var de YM- kvindekrebsmøder, som vi overtog fra præsteparret Zachariassens tid, og som vi ved også var en vanskelighed for fru Zachariassen. Alligevel føltes det som et tab, da de måtte opgives omkr. 1980, efter at den drivende kraft, diakonisse Marie Jørgensen, havde nået pensionsalderen og var flyttet fra sognet. Siden har

kvindekredsen og præsteparrets indsats for at skaffe bidrag til Det danske Missionsselskab og Støttekredsen for Pakistans Kirke bestået i en basar hvert andet år.

Her var en ungdomsforening med mødested i Kliplev forsamlingsgård. Hans Hattesen, degn Hansen og andre lærere havde været formænd, mens pastor Zachariassen havde bistået på mere tilbagetrukket måde. Da muligheden bød sig, lod jeg mig vælge til formand med det lyse håb, at der kunne drives et ungdomsarbejde i slægt med det, jeg kendte til hjemmefra-eller mere moderne - som det, jeg havde haft med at gøre i Silkeborg. Det varede ikke længe, før jeg måtte nøjes med at holde på, at vi en gang imellem skulle have noget andet end gymnastik, boldspil og dansefester, men selv dette nøjsomme programpunkt kom jeg i mindretal på. Tiden var blevet en anden. De unges skolegang også efter konfirmationsalderen, fjernsynets beslaglæggelse af en stor del af fritiden og især sportskulturens fremmarch har gjort behovet for et ungdomsarbejde som De danske Ungdomsforeningers til historie. En slags klubaftener for gamle konfirmander havde lige straks ret god tilslutning, men måtte opgives efter 2 - 3 sæsoner. En sidste, nu vist død, rest af højskoleinspireret mødevirksomhed har været kombinationer af en gudstjeneste og et møde i konfirmandstuen. En gang kunne jeg holde disse møder, "efterårsmøder", med en fremmed prædikant og foredragsholder i samarbejde med husmoderforeningerne i sognet og mødet holdt i forsamlingshusene på skift, men, som en forkvinde sagde: "Vi vil ikke tvinge vore medlemmer til at gå i kirke". Den almindelige opfattelse af initiativet er nok, at når det er en præst, der indbyder, og en præst, der taler, må det være en slags missionsmøder. Nogle få møder i konfirmandstuen el. vore egne stuer, de fleste med mig som foredragsholder/ diskussionsindleder, har vi kunnet gennemføre indtil for ganske få år siden. Deltagertallet har været 12 - 20 med missionsfolkene som de mest interesserede.

De senere år har foredragsrækker i Bjernstrup Forsamlingshus, arrangeret under fritidsloven og ledet af skoleinspektør P.A. Thomsen, Søgård, haft god tilslutning af både ældre og yngre. Bjernstrupboernes sammenhold om deres forsamlingshus og tidligere om den nationale og selskabelige forening "Skjold" er beundringsværdigt, men et fænomen, som næppe er kommet kirkegangen til gode. Pastor Zachariassen nævner i værket om kirker og sogne i Nord-slesvig fra 1948 muligheden for "når tider og tanken er til det" atter at få en kirke i Bjernstrup, og hans forgænger P. H. Moos anfører i sit bidrag til denne sognekrønike, at der er rejst stemning for sagen, men at den har måttet udskydes af økonomiske grunde. Det tør siges, at tider og tanker ikke har taget retning af, at der skal bygges kirke i Bjernstrup.

Zachariassen forklarede mig engang, hvordan sognet efter hans mening åndeligt og kulturelt stadigvæk lider under, at det i de sidste årtier før genforeningen havde meget lidt forbindelse med folkelige rørelser i "det gamle land" F. eks. kom kun ganske få unge på skole i Danmark. Det at være dansk og for Danmark blev væsentligt lig med at være imod alt tysk. På linie med Zachariassens iagttagelse fandt biskop Beyer det tydeligvis vigtigt at gøre mig opmærksom på, at mange grundtvigske præster, der i tiden efter 1920 kom herved, blev grundigt skuffede ved at opdage, at nationalt sindelag ikke var det samme som kendskab til endsige indlevelse i dansk folkelig kultur.

Jeg mener, at det, de to erfarne mænd havde for øje og ønskede at sætte mig ind i, virkelig stadigvæk gør sig gældende med langtidsvirkninger, men her som alle steder må man være opmærksom på, at den fantastiske hast i forandringer, som kendetegner disse årtier, gør det næsten umuligt at påvise udviklingslinier og angive overgange fra før til nu. Jeg vil mene, at Kliplev sogn, der endnu, da vi kom hertil for 25 år siden, var helt domineret af landbrugserhvervet, ligger i nærheden af den 27. kartoffelrække, hvor - ifølge forfatteren Jørgen Nielsen

– samfundets forvandling mærkes mest. Udviklingen af industrien og servicefagene på egnen (Klipleve står for tur efter kommunalbestyrelsens planer og avisernes omtale af storprojekter at dømme) har betydet, at folketallet på de 25 år – trods den voldsomme afgang fra landbruget – er steget fra knap 2000 til knap 2400, og at Klipleve by med ca. 1100 indbyggere er blevet en sove- og fritidsby uden gårde med stalde og husdyr. Et helt nyt boligkvarter mellem hovedlandevej 10 og Store Søgård sø har i endnu højere grad præg af at være soveby med mange tilflyttere uden ret megen sognebevidsthed.

Af de 2400 mennesker møder vel i gennemsnit 1% til gudstjeneste, når man kun tager de helt almindelige søndage med i udregningen, men efter mit kendskab bliver samtlige børn døbt. I de senere år har enkelte børn ikke ønsket at gå til præst og blive konfirmeret. Konfirmanderne kender gennemgående kun lidt til bibelhistorien, og salmekundskaben er på de fleste hold ringe, meget afhængigt af, hvilken lærer de har haft. Jeg har været ude for, at en hel klasse som med en mund erklærede, at de aldrig havde været med til at synge ”Den signede dag”. Jeg synes, at der må være noget galt i skolen som sådan, når det står således til, for det må være skolen som dansk folkeskole, der er forpligtet til at undervise i kristendomsfaget lige så vel som i de andre fag. I øvrigt har vi som forældre meget godt at takke Klipleves 7- klassede skole for. Som præst har jeg haft megen gavn af, at lærer ved skolen Dagmar Okholm Hansen efter degn Hansens død overtog organisttjenesten og har haft den lige siden. Med sit trofaste slid med at lede skolens sangkor og i største delen af tiden et kor af voksne, har hun ydet en stor indsats for at opretholde en meget gammel tradition for, at der dyrkes korsang i Klipleve. Både skolekoret og koret af voksne har regelmæssigt medvirket ved gudstjenester. I konfirmandstuen har min kone gennem alle årene måttet bistå med klaverspil og / eller forsang, da jeg selv er helt uden sangstemme, et alvorligt handicap for en præst. Hvad konfirmandundervisningen angår, må jeg vedgå, at jeg altid har fundet opgaven vanskelig. Skal jeg sige noget til forsvar for min måde at passe den på, må det blive, at jeg altid har holdt mig til sagen som den foreligger i Bibel, salmebog og gudstjeneste. Siden omkring 1970 har jeg holdt et møde for konfirmandforældre, som jeg vil betegne som gode, selv om det sjældent er lykkedes at få en fri og åben samtale i gang. Deltagelsen har været en deltager pr. barn. Mødrene er flittigst til at komme.

Meget i det foregående kan have givet læseren det indtryk, at det har været mig en trøls og stadigt skuffende sag at være præst i Klipleve. Jeg ville da også ønske for folkekirken og især Klipleve – delen af den, at dens medlemmer ville bruge den noget mere, og jeg forstår ikke, hvorfor de ikke gør det. Men det er kun sjældent, at tilstandene tager humøret fra en. Arbejdet er menneskeligt berigende og holder én ung. Hvis man bliver mistænksom ved den erklæring og regner med, at her er vi ved det kendte med at stikke fingeren i jorden, lugte hvor man er, - og så tilpasse sig efter det- ja, så må jeg vel først bøje hovedet under den dom over mig, som ligger deri, men straks derefter vil jeg hævde, at sagen også kan anskues mere positivt. Jeg mener at have lagt mig efter først og fremmest at se et menneske i enhver, jeg får med at gøre som præst. Om missionsk eller muligvis lidt grundtvigsk eller muligvis helt uden forbindelse med retninger, om kirkelig eller ukirkelig, om dansk eller tysk, om kulturelt vågen eller det modsatte, det er alt sammen af betydning, men først efter og i nøje vekselvirkning med, at den anden er mit medmenneske.

Det menneskeligt berigende hænger sammen med, at man føler sig velkommen overalt og efter så mange år på stedet har en god, naturlig og personlig kontakt med et bredt udsnit af sogneboerne, især dog den ældre del af dem. I den forbindelse et par linier om guldbryllupper, som vi for det meste er med til fra først til sidst. Det er sønderjysk skik, vist efter tysk forbillede, at guldbrylluppar med familie og venner begynder festen i kirken med en kort

attergangsgudstjeneste. Også helt ukirkelige mennesker henvender sig om gudstjeneste på 20-årsdagen for deres vielse, og det er en glæde både at gøre tjeneste i kirken og ved den fortsatte fest at få talt lidt med familien i 3 led.

Et møde for sig med gamle mænd havde jeg tidligere hvert år i forbindelse med fejringen af 11. november som årsdagen for våbenstilstanden efter 1. verdenskrig. Den lokale afdeling af foreningen "Danksindede sønderjyske Krigsdeltagere" lagde en krans ved mindestenen for sognets 76 faldne og lod sin mindesammenkomst indlede med en kort gudstjeneste. Ved kaffebordet i Kliplev forsamlingsgård bidrog præsten med oplæsning og lyttede til veteranernes småberetninger om oplevelser dengang. De handlede ikke om krigens gru, men om menneskers sammenhold og kammeratskab under hårde betingelser. Man kunne gøre den iagttagelse, at humoristisk sans kan komme til overalt. Noget andet, man lagde mærke til hos DSKerne var det udsyn, som soldaterlivet, ophold i mange forskellige lande, i en del tilfælde et lempeligt fangenskab i Frankrig, havde givet dem.

Forholdet mellem dansk og tysk er blevet helt problemfrit, så vidt jeg kan bedømme. Dog er der blevet snakket en del om det besynderlige i, at den tidligere så erklæret danske forening "Skjold" i Bjernstrup for tiden har en formand, der sender sine børn i tysk børnehave og skole. Der er også blevet lagt mærke til, at nogle gårde, der før i tiden har været ejet af danske, er gået over på tysksindedes hænder. Mindretallet tæller adskillige dygtige landmænd, som udgør kernen i den tyske frimenighed, der holder gudstjeneste i kirken én gang hver måned. Til slutningen er, så vidt jeg kan følge den, den samme som den har været i 25 år. Enkelte kommer både til dansk og tysk gudstjeneste. Efter pastor Friedrich Jessens afgang på grund af alder i 1969 kom den unge Rainer Schulze til som frimenighedspræst i Pfarbezirk Tingleff. Han er nu i år, 1987, flyttet til et embede i Holsten og blevet efterfulgt af Tom Pralow. Uden at have ret meget med dem at gøre har jeg haft et aldeles gnidningsløst forhold til mine tyske kolleger.

Søgård-militærlejrens beliggenhed i sognet og de historiske begivenheder i forbindelse med den er efterhånden trådt tilbage i den almindelige bevidsthed. De første år, jeg var her, havde jeg til opgave at modtage mandskab og officerer i lejren til en særlig julegudstjeneste, men det hørte naturligvis op, da Søgård blev opgivet som uddannelsessted. Nu har lejren kun stabs- og depotfunktioner, men er dog stadig stedet, hvor man mødes for at mindes.

Liturgisk kyndige, som måtte have været til gudstjeneste i Kliplev i min tid – eller deltaget i en begravelse – har nok fundet formen for enkel. Det kan hænge sammen med, at jeg er helt uden gehør for højkirkelighed. Ordet højmesse findes ikke i mit ordforråd. Men jeg går i den tro, at jævne former stemmer med menighedens ønske. Ingen har været ked af, at præsten ikke har stemme til at messe, derimod nok af, at han slet ikke kan synge. Jeg har aldrig hørt så meget som antydningen af et ønske om, at kirken fik anskaffet messetøj.

Selv er jeg usikker på, om vor nadverliturgi ikke er for enkel eller snarere forkert ved en meget tæt sammenknytning med en rest af skriftemål. Gangen har i mange år været: Skriftebøn (nr. 4 i salmebogen, som ikke engang er en skriftebøn, men efter overskriften "Bøn for skriftemålet"), tilsigelse af syndsforladelse til alle under eet – og så 1. vers af "O, du Guds Lam", nadverbønnen "Opstandne Herre og Frelser". Min betænkelighed er, at "skriftemålet er blevet vor nadverindledning.

Jeg har ikke eksperimenteret med "gudstjenestefornyelse", som ellers har været på programmet hele min præstetid igennem. Dog har jeg enkelte gange læst tekster fra "den lille grønne"

i stedet for den autoriserede alterbog, ligesom jeg en sjælden gang bruger Seidelinernes oversættelse af Det nye testamente. En ren vilkårlighed fra min side er det vel, at jeg bruger dåbskollekten som indledningskollekt, når der er dåb. Det lader sig gøre, når man ændrer førnævnte formen til nutid. Altså "lader os komme til den nådefulde dåb, hvori du skænker os -- osv.

Mit (utopiske) ønske for den danske kirke er, at vi på én gang får en ny bibeloversættelse, en ny alterbog, nye ritualer og en ny salmebog med færre salmer end i den nuværende- alt i skikkelse af en lempelig sproglig modernisering og teologisk justering i forhold til, hvad vi nu har- og med et minimum af valgmuligheder. Reformdiskussionen og eksperimenterne, der gør gudstjeneste forskellig fra gudstjeneste, vækker ikke til eftertanke hos det almindelige kirkefolk, som teologerne gerne vil. Det hele postyr interesserer menigmand lige så lidt, som diskussionen for og imod kvindelige præster har interesseret.

Organisttjenesten har som før nævnt næsten al min tid i Kliplev været varetaget af lærer Dagmar Okholm Hansen, og det har vi som også nævnt efter min mening været godt tjent med. I de første år jeg var her havde vi ikke anden forsanger end den omtalte menighedsrådsformand og tro kirkegænger Johs. Nielsen, der varetog funktionen fra sin faste kirkebænkeplads. Lærere var distriktskirkesangere med forpligtelse til at møde begravelse og vielser. Dette sidste ophørte imidlertid midt i 60-erne, da der skete skolenedlæggelse i Bjerndrup og udskiftning i lærerkorpset. Efter Johs. Nielsens død havde vi i en periode den ordning, at nogle piger fra Kliplev skole sang "o æ orgel", en i sig selv positiv sag, men uhyre besværlig for min kone, der skulle holde sammen på flokken og øve nødtørftigt med dem. Nabosognet Holbøls kirkesanger Fritz Bruhns medvirken ved begravelse og vielser i en længere årrække har været et af de stabileste elementer på området kirkesang i Kliplev, mens lærer Niels Holm Jacobsen som forsanger ved søndagsgudstjenesterne har ydet det professionelt allerbedste. Dog har vi nu et godt stykke tid været godt hjulpet med Conny Wolff, Lundtoft, som forsanger ved både helligdags- og hverdagstjenester. Bortset fra en kort periode har det været præstens sag at læse indgangs- og udgangsbøn.

Dagmar Okholm Hansens mand, Jørgen Hansen (Lykpold) overtog "kirkebylærer"-hvervet som fører af kontraminiestrialbogen. En bedre egnet og mere nyttig for præsten dertil kan ikke tænkes, idet Jørgen Hansen med sin store lokal- og personalhistoriske viden er som et levende leksikon.

Der har aldrig været "rigtigt" valg til menighedsråd i Kliplev sogn. Fredsvalg efter fredsvalg har kunnet klares af forsamlinger på 20 - 30 personer. Johs. Nielsen, som jeg har omtalt, efterfulgtes som Indre Missions repræsentant af Jacob Mørk, der i 1977 overtog formandshvervet. Han og hans kone Christine, f. Weber, skylder jeg meget, som de trofaste kirkegængere og venner af vort hus, de er. Hans Clausen, efterfulgt af Jes Jespersen, der er vor nuværende energiske og dygtige kirkeværge, betragter jeg som repræsenterende Luthersk Mission. I sidstnævntes hjem holdes en form for søndagsskole om lørdagen. Menighedsrådets forhandlingsprotokol viser jo intet om disse "parti"forhold. Derfor oplysningerne her. Det er en fast, aldrig diskuteret, orden, at socialdemokraterne har to pladser i rådet.¹

I 1976 blev jeg udnævnt til provst for Aabenraa provsti. Det fik dog ikke nogen væsentlig betydning for mit arbejde i Kliplev sogn.

Min kone har været hjemmearbejdende bortset fra enkelte vikariater i Kliplev og Søgård sko-

¹ Senere tilføjelse: Ovenstående om, at der aldrig har været "rigtigt" menighedsrådsvalg i Kliplev sogn, gjaldt indtil 1988. Da var der afstemningsvalg med det udfald, at socialdemokraterne mistede den ene af deres to pladser.

ler og 5 år som organist ved Varnæs kirke (1982-87). Gennem sit valg til skolenævnnsformand, skolekommission og i forbindelse med det organisationsarbejde i "Skole og Samfund" kom hun ind i kommunalpolitik og var i 2 perioder medlem af Lundtoft kommunalbestyrelse, deraf den sidste formand for kulturudvalget. Det har naturligvis bidraget til vor kontakt med sogneboerne og været til nytte for mig i mit arbejde.

Til de 2 piger vi havde ved vor indflytning i Klipleve præstegård, kom 2 drenge, hvoraf den yngste har bosat sig i sognet, mens den ældste studerer i Århus. Vor ældste pige studerede musik i Århus ligesom sin mand. De er nu lærere ved Vestjyllands højskole i Velling.
Pige nr.2 studerer i København.

Som om jeg ikke allerede har bredt mig alt for meget, hidsætter jeg til sidst i lidt redigeret form, hvad jeg søndag den 4. oktober 1987 "læste op" i kirken efter prædiken (som var kort):

Som mange ved, har jeg i nogle uger ^{præstevær} været uarbejdsdygtig på grund af vakkende helbred.⁶ En del vil også vide, at jeg har en særlig grund til at være glad for at gøre tjeneste igen netop i dag.

Det var ved gudstjenesten den 1. søndag i oktober 1962, der ligesom i år var 16. sønd. e. trin., at provst Petersen, Holbøl, indsatte mig som præst i Klipleve sogn. Dette er altså foruden at være høstgudstjeneste også ~~25~~²⁵-års jubilæum.

Ingen indbydelse til præstegården p. gr. a. det med helbredet.— Vi har hejst flaget til vor egen fornøjelse og fejring af jubilæet. Hvis andre tyder det som tegn på, at vi synes, at vi har haft gode dage her i Klipleve, tager de ikke fejl, for det synes vi, at vi har.

Hvordan jeg så har fået passet den tjeneste, som blev overdraget mig for ⁸⁷25 år siden, ja, det gør jeg mig mine tanker om, og nogle af dem er kritiske. Noget med evner, der manglede, og mod, der svigtede, især når det gjaldt at betrede andre veje end de gængse. Jeg har nok været traditionens mand mere end godt er både i kirken og konfirmandstuen. Andre må også haft meninger om, at et og andet skulle være grebet anderledes an, men det har de ikke ladet mig høre ret meget om, og det ved jeg ikke rigtigt, om jeg skal sige tak for. Det er vel en form for forkælelse, når de fleste har det sådan, at de ikke for alt i verden vil sige noget, der kunne gøre præsten ked af det. Tungest for mig selv har vejet, når jeg følte, at jeg kom til kort, hvor det drejede sig om at trøste og styrke mennesker i sorg og med døden for øje.

Jeg har ikke fået det gjort fejlfrit, men Klipleve menighed har vel heller ikke fået gjort sit på en fejlfri måde. Hvad med pasningen af det, man har kaldt "kirkebænkeembedet"? Hvad med forældres hjælp til, at konfirmanderne kommer i kirken og lærer at vide sig hjemme der? Hvad i det hele taget med at vise den kommende slægt vejen til kirken?

Når vi har haft det godt med hinanden, må det hænge sammen med, at Gud i sin langmodighed har tilladt os at være overbærende overfor hinanden.

Tilbageblik over de ca. 1500 søn- og helligdage, der er i løbet af et kvart århundrede, har fået en kendt verslinie til at melde sig. Det er "Vistnok var vi ikke mange, men vi strak dog til". Tit var vi ikke mange, undertiden smertelig få, men vi strak dog til. Vi var nok til, at der aldrig overgik Vorherre den hån, at hans hus i Klipleve stod tomt, når klokkerne havde kaldt. Jeg

⁶ Indlagt med blodprop i hjertet i nov. 1986 og igen indlagt med hjerteproblemer i sept. 1987.

med mine forudsætninger kan ikke forstå, at ikke flere lod sig kalde til, men det er mig inderligt imod at fremhæve gode medlemmer af menigheden frem for andre, og det har jeg heller aldrig gjort udadtil. Men for mig selv kan jeg ikke lade være med at tænke med taknemlighed på dem, der ved deres trofasthed har gjort, at vi strak til. Mange må jeg netop nøjes med at tænke på, fordi de ligger på kirkegården. Nogle, der har været der i over 20 år, i 15, 10 eller 5 år, nogle, der kun har været der i uger.

Men, som sagt: det er mig imod, ja, jeg kan i min omgang med mennesker slet ikke komme af sted med at skelne mellem dem, jeg ser i kirken, og dem, jeg ikke ser. Alle steder, hvor jeg er kommet, har jeg mødt venlighed og følt mig velkommen. De undtagelser, der måtte have været er glemt, for jeg kan ingen huske.

Arbejdsfællesskabet med dem, der sammen med mig har haft særligt ansvar for kirke og gudstjeneste, kan jeg tænke tilbage på med følelsen af, at vi har haft et godt samvirke, som gav en selv næsten ublandet glæde og tryghed ved arbejdet. En lang række personer kunne nævnes, selv om vi bestemt ikke har det med hurtige udskiftninger i menighedsråd og ansatte m/k ved kirken. Jeg vil nøjes med at nævne to, som passende kan repræsentere resten. Den ene er Broder Jens Hansen, også kaldet Jens Lyck, Lundtoft, som var medlem af menighedsrådet i 30 år og altså var med til at vælge ny præst i 1962. Den anden er vor organist Dagmar Okholm Hansen, der har gjort tjeneste her i næsten lige så lang tid som præsten. Hvert år sit jubilæum.

Der er høstgudstjeneste i dag. Mange landmænd må have blandede følelser ved at være til høsttakkefest i 1987. med den sommer og det høstvejr, året har budt på. Men så er der jo alle os andre. Jeg har i tidens løb nogle gange skrevet i kirkebladet, at vi alle har en slags høst at sige tak for. En hvilken som helst bestilling kaldes med et udmærket ord levebrød. Man får løn for sit arbejde eller fortjeneste fra en virksomhed, man driver, eller pension i kraft af det, man førhen fik udrettet – og så har man glæde ved det som en vigtig tilgift. Det giver ærinde i kirken, når der er høstgudstjeneste, uanset om man har været med på høstmarken eller ej. Hvis jeg ellers kunne synge, skulle jeg med mine 25 år som præst i Klipleve være forsanger til den næste salme "Du gav mig, o Herre"

Du gav mig, et dagværk og brød til mit bord.
Her lever jeg trygt på dit mægtige ord,
der taler til mig som til alle.
Her bygtes mit bo,
her nyder jeg ro
og kan dig med glæde påkalde.

Skrevet i oktober 1986/87.

Niale Møller Sørensen

[Klipleve Lokalhistoriske arkiv v. Merete Jensen](#)

Harald Sørensen

16.06.1927 Harald Sørensen er født i Vinde
04.04.195 Gift i Skive Kirke

Harald Sørensen, ungkarl, født i Vinde, Skive Landsogn, 1927 - 16. juni. Søn af afdøde gårdejer Loren Christian Sørensen og hustru Johanne Nielsen, Vinde. Seminarieelev på Den frie Lærer- skole, Ollerup, Løgn, Svendborg Amt.	Wilhelmine Petersen, pige, født i Bredsted, Lyngby, 1930 - 14. februar. Datter af telegraf- assistent Johannes August Petersen og hustru/bedse Margarethe Nicolaisen, Nibøl, Lyngby. Seminarieelev af Silkeborg.
--	--

25.08.2011 Vejle amts Folkeblad. [Dog har jeg med skråskrift redigeret/tilføjet lidt](#)
 Han var født i Salling ved Skive, og han var gift med Vilhelmine Sørensen. Det blev han den 4. april 1953. Hun døde den 14. juli 1975¹⁾. Harald Sørensen var i sine unge år beskæftiget ved landbruget, men senere skiftede han spor og valgte lærergerningen. Han uddannedes på Den Frie Lærerskole i Ollerup og fik derefter arbejde på kommuneskolen i Ikast og på efterskolen i Hammerum. Så fulgte 14 år som forstander på Vivild Ungdomsskole, inden han ansattes som forstander på Bjerre Herreds Ungdomsskole, hvor han var leder i 19 år. Så gik han på pension og flyttede til Gramvej 3 A, Bjerre, og senere, fra 1995 til 2006, Klejs Skovvej 3 i Klejs. Endelig bosatte han sig i Juelsminde på adressen Odelsgade 45 fra 2006 til 2010 for så til sidst, på grund af svigtende helbred, at få ophold på plejecentret "Birkelund". Ved Harald Sørensens død forsvinder en markant pædagog og et menneske, som i tidens løb deltog meget i foreningsarbejde, ligesom mange benyttede sig af hans evner som foredragsholder. Harald Sørensen, hvis mangeårige arbejdsplads, Bjerre Herreds Ungdomsskole, i dag hedder BGI Akademiet, efterlader tre sønner: Carsten, Søren, [der er døde efter 2011](#) og Helge. Bisættelsen finder sted i dag torsdag den 25. august klokken 14.00 fra Klejs Kirke.

¹⁾ Se nedenfor

 bgi akademiet

Harald blev skilt fra den ægtefælle han fik tre sønner med, inden han blev ansat som forstander på Bjerre Herreds Ungdomsskole i 1976 – han levede alene de 19 år han var ansat her og resten af livet / havde dog en god veninde en del af pensionisttilværelsen.

[Lars Eslund](#) angiver efterfølgende

Harald var gift med Wilhelmine og blev skilt fra hende omkring 1980. Han giftede sig ikke igen, så vidt jeg ved. De sidste år var han dog sammen med sin ungdoms kærlighed, Bitten.

Tre billeder fra Vivild Efterskole ved [Birgit Katholm](#)

Familiefoto 1962

B9630 fra 1975 - Vivild
Rougsø Lokalhistoriske Forening

B493 - Bjerre lokalarkiv - 1989
Bjerre herreds ungdomsskole

Harald er begravet på en skovkirkegård i Juelsminde.

Skovkirkegården – Juelsminde

Randers Amtsavis - 09 aug. 2014

Ikke mange danske orkestre har holdt sammen i 40 år, men den runde dag markeres nu af Djursland Spillemand. Det sker ikke mindst med omfattende turnévirkksomhed, men også med udsendelsen af ikke færre end to nye cd-skiver.

Den første - »Nu er dagen fuld af sang« - byder på lutter sange, som Jeppe Aakjær har skrevet, og til november kommer der et klassisk album med blues og rock.

Brødrene Carsten og Helge Sørensen er de eneste tilbageværende medlemmer af det oprindelige band, der fandt sammen i et kollektiv i Litved ved Gammel Estrup - men som siden flyttede til det nordlige Djursland.

Brødrenes forældre var forstanderpar på Vivild Ungdomsskole - og det er netop koblingen til Jeppe Aakjær, for der blev sunget meget fra Højskolesangbogen på skolen - og gerne Jeppe Aakjærs sange.

»I mine øjne var Jeppe Aakjær en fremragende sangskriver og hans sange holder den dag i dag. Jeg må bare bøje mig i støvet over det fornemme billedsprog, som Jeppe Aakjær kan få frem. Det spiller nok også ind, at min far var fra Salling, så han har nok også haft et særligt forhold til sangene,« siger Helge Sørensen.

»Og sangene er heldigvis stadig i brug i skolerne. Mine børns generation kender dem da også - i hvert fald de mest kendte,« siger Helge.

Holdbarheden hænger sikkert også sammen med, at mange af melodierne til sangene er skrevet af Carl Nielsen.

»Han var jo simpelthen Danmarks fineste komponist på det tidspunkt - og andre af melodierne til Jeppe Aakjærs sange er leveret af Carl Niensens elever. Mon ikke det er noget af forklaringen på, at der er tale om meget sangbart materiale til stærke, rytmiske digte,« siger Helge

»Selvfølgelig er det meget jysk, men hold da op, hvor er der megen rytme i sangene. Vi gik efter at lave, hvad man godt kan kalde Jeppe Aakjærs »greatest hits«, siger Helge.

Så med på pladen er sange som »Han kommer med sommer«, »Jeg er havren« og naturligvis »Jens Vejmand«. Indspilningerne har først og fremmest fundet sted på Rødning Højskole, hvor grundbåndene blev til - og siden i et studie i Randers, hvor solister kom til og sangen indspillet.

»Vi har arbejdet ud fra, at melodilinjerne skulle være genkendelige og med en solid, rytmisk bund.«

»I Djursland Spillemænd har vi gennem årene været fra to til syv medlemmer. Lige nu er vi seks, når vi turnerer med det fulde band,« siger Helge

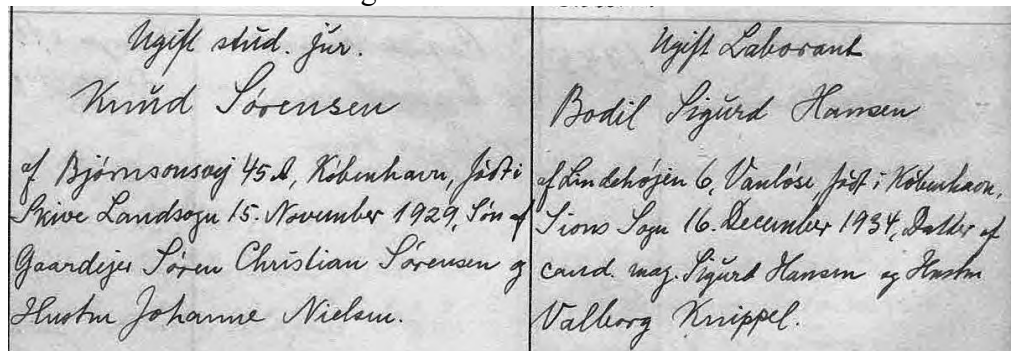
Helge fra 1957 bor i Hvalsø, men har mistet talens brug efter en hjerneblødning

Knud Sørensen

15.11.1929 Knud Sørensen er født i Vinde

Omk. 1947 Student fra Rønde studenterkursus

18.06.1955 Gift i Roskilde Domkirke og bl.a. hans mor som forlover

1957 Cand. jur. Fra København's universitet sammen med Poul Schlüter ([Lars Eslund](#))

1970 Vicekontorchef – Højeloft Vænge 43, Værløse

1985 Kontorchef

19xx Skattedirektør i Københavns Kommune ([via slaegtogdata](#))

2007 Dør og begravnes på Værløse kirkegård

Efter 1960

Ved guldbryllup 2005
d,v,s, 76 år

Kilde: [Lars Eslund](#)

Bodil Sigurd Hansen og Knud Hansen fik 3 sønner og 1 datter. En søn døde som 2-årig. En søn er døbt i Kliplev

Fire brødre samlet ([Lars Eslund](#))

Niels, Kirstine, Harald, Knud, Bodil og Esper